

vidne om. Der skal gives Pensioner fra 5,800 Kr. til velhavende Hofembedsmænd og -damer, og der er Eksempler paa, hvorledes en Mand (Læge) i sin bedste Alder (38 Aar) efter kun 5—6 Aars Tjeneste afgaar med en livsvarig Pension af 2,138 Kr. Alt i alt vil Forslaget medføre en aarlig Udgift for Statskassen paa ikke mindre end 92,363 Kr. 19 Øre, foruden 13,820 Kr. en Gang for alle.

Af de anførte Grunde mener Mindretallet, at Ret og Billighed taler for, at Civillisten, der er beregnet særdeles rundelig, selv ikke alene bør raade for Antallet af Hofembedsmænd og betjente, fastsætte deres Løn og beslutte deres Afsked, men ogsaa i god Konsekvens heraf udrede deres Pension, og Mindretallet maa derfor indstille Lovforslaget til Forkastelse.

Et *andet Mindretal* (Krabbe og Zahle) skal om det foreliggende Lovforslag bemærke:

Den i Pensionsloven af 24. Februar 1858 § 2 indeholdte Bestemmelse, at det ved Tronskifte fastsættes ved særlig Lov, hvilke Pensioner Statskassen i den Anledning skal udrede, førte til Loven af 30. Marts 1906, hvorved Finansministeriet, indtil en saadan særlig Lov var udkommen, dog ikke udover 31. Marts 1907, bemyndigedes til foreløbig at fastsætte og udrede Pensioner og Understøttelser til Hof-Embeds- og Bestillingmænd, der vare blevne afskedigede ved sidste Tronskifte.

Det er den saaledes af Lovgivningsmagten, senest ved den midlertidige Lov af 30. Marts 1906, bebudede Pensionslov, som det foreliggende Lovforslag sigter til at tilvejebringe.

Medens det altsaa ved Lov er forudsat, at en saadan Pensionslov skal komme, og der som Følge deraf hos det afskedigede Hofpersonale er en berettiget Forventning om Pensioner af Statskassen, er Rigsdagen selvfølgelig ikke bunden i Henseende til de nærmere Regler for disse Pensioner. Der er ikke ved Pensions-

loven af 1858 bestemt noget om, hvorvidt *alle* skulle have Pension, eller hvorvidt Pensionerne skulle beregnes paa samme Maade for alle, eller til hvilke Beløb Pensionerne skulle fastsættes.

I disse Henseender synes det foreliggende Lovforslag nu ikke overalt at have truffet det rette. Eksempelvis kan nævnes, at der foreslaas tillagt en 38-aarig Læge efter 4—5 Aars Tjeneste en livsvarig Pension af 2,138 Kr. Allerede paa Grund af saadanne Forhold kunde der være Anledning til en nærmere Bearbejdelse af Sagen.

Men endmere Anledning dertil gives der af den Omstændighed, at selve Grundlaget for Lovforslaget, nemlig den anførte Bestemmelse i Pensionsloven af 1858, egentlig ikke er heldigt, og at den nu givne Anledning burde benyttes til at komme bort derfra.

At et Tronskifte altid skal følges af en Forhandling mellem Hoffet og Statsmagten om modstaaende Interesser, er lidet tiltalende. Langt bedre vilde det være at faa ved Lov fastsat en Gang for alle, i hvilken Udstrækning, i hvilke Forhold og i det hele efter hvilke Regler der ved indtrædende Tronskifte skal ydes Statsmidler til Pensionering eller Understøttelse af afskediget Hofpersonale. (En saadan Lov kunde tillige passende medtage nærmere Bestemmelser af, hvilke Medlemmer af det kongelige Hus der skal tillægges Apanager, jfr. Grundlovens § 10, saavel som om og i hvilken Udstrækning samt efter hvilke Regler der ved en Apanages Ophør skal tillægges den apanageredes afskedigede Hofpersonale Pension eller Understøttelse af Statskassen, jfr. Pensionsloven af 1858 § 2). Mindretallet har i Udvalget krævet en saadan Lov, og der har formentlig ikke manglet Tid for Finansministeren til at søge den tilvejebragt.

En af Finansministeren fremsat Antydning af et herhen sigtende Lovforslag har maaske ikke været ganske heldig; men en bestemt Mening derom vilde man først kunne danne sig, naar man saa Antydningen udført i Lovforslags Form.